

Úterý Svatého týdne

📖 Iz 49,1-6; Jan 13,21-33.36-38

Iz 49,1-6

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! **Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě mě nazval jménem.** Z mých úst udělal nabroušený meč, **ve stínu své ruky mě ukryl.** Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „**Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.**“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. **Mé právo je však jistě u Hospodina a má mzda u mého Boha.**“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. **Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou.** Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě **dám národům jako světlo,** aby se má spása rozšířila až do končin země.“

Jan 13,21-33.36-38

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: **Jeden z vás mě zradí.**“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „**Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm.** Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „**Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.**“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? **Svůj život za tebe položím!**“ Ježíš mu odpověděl: „**Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.**“

→ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínky Evangelium na každý den 2016)

Učedníci si hledí do tváře, aby viděli, kdo je ten zrádce. Každý si myslí, že to může být kdokoliv jiný, jen ne on sám. Kromě Jidáše, který jediný to ví. On nastavuje zrcadlo všem, kdo jsou vyzváni poznat se v něm, kterému byla zjevena bezpodmínečná láska, jakou je milován. Na otázku, kterou si každý klade: Jsem to snad já?, si může na konci každý odpovědět: Ano, jsem to já! Musím objevit, že Jidáš je můj bratr, mé dvojče. Ano, dokonce já sám

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 12)

Posláním církve je zvěstovat Boží milosrdenství, které je tepajícím srdcem evangelia a skrze něž se má dostat k srdci a mysli každého člověka. Kristova nevěsta si osvojuje jednání Božího Syna, který vychází vstříc všem a nevylučuje nikoho. V naší době, kdy se církev zabývá novou evangelizací, si téma milosrdenství žádá, aby bylo podáváno s novým nadšením a novým pastoračním přístupem. Pro církev a pro věrohodnost jejího zvěstování je určující, aby žila a dosvědčovala milosrdenství v první osobě. Její jazyk a její činy mají předávat milosrdenství, pronikat do lidských srdcí a vybízet lidi, aby hledali cestu zpět k Otci. **První pravdou církve je Kristova láska.** Této lásce, která se projevuje odpuštěním a sebedarováním, církev slouží a zprostředkovává ji lidem. Proto **tam, kde je církev, musí být zřetelné Otcovo milosrdenství. V našich farnostech, společenstvích, ve sdruženích, hnutích a vůbec všude, kde jsou křesťané, by každý měl mít možnost nacházet oázu milosrdenství.**